

ning overfor den godtroende Medkontra- hent. Kun forsaauidt voldsom Tvang er anvendt, kan Betragtningernes Rigtighed anerkendes, og i saa Fald taler ogsaa en anden Grund for at tillægge Tvangen den videregaaende Virkning, nemlig den, at man herved undgaar Nødvendigheden af i det enkelte Tilfælde at afgøre, om der foreligger mekanisk Tvang, som jo utvivl- somt udelukker, at den tvungne bindes, selv om Medkontrahtenten er i god Tro, eller kompulsiv Tvang, en Afgørelse, som i Til- fælde af, at voldsom Tvang er anvendt, kan volde særlig Vanskelighed. For de Tilfælde, hvor voldsom Tvang ikke er an- vendt, synes derimod Nutidens Opfattelse af Trangen til Retsbeskyttelse for god Tro at maatte føre til, at Tvangen ikke ude- lukker Erklæringens forbindende Kraft, naar Medkontrahtenten var i god Tro.

Om voldsom Tvang bestemmer derfor Udkastets § 29, 1ste Stykke, at saafremt en Viljserklæring er retstridigt fremkaldt ved personlig Vold eller ved Trusel om øjeblikkelig Anvendelse af saadan, er den ikke bindende for den tvungne, altsaa hel- ler ikke, selv om Tvangen er udøvet af Tredjemand, og Medkontrahtenten er i god Tro, jfr. modsætningsvis § 30. Ved den givne Definition af Begrebet voldsom Tvang har man henholdt sig til det strafferetlige Røveribegreb, som dette er formet i den nugældende Straffelovs § 243, hvis Udtryk synes passende, selv om Røveribegrebet i en ny Straffelov skulde blive formuleret paa anden Maade, f. Eks. saaledes som i Forslag til almindelig borgerlig Straffelov § 298 foreslaaet. Den noget forskellige Formulering af Begrebet voldsom Tvang i det norske og det svenske Udkast skyldes, at det strafferetlige Røveribegreb, til hvil- ket ogsaa disse Udkast har henholdt sig, ikke i norsk og svensk Ret er formet paa samme Maade som i den danske Straffelov.

Efter Reglen i Udkastets § 29, 1ste Stykke bliver altsaa A, der paa den der beskrevne Maade af B tvinges til at afgive et Løfte til den godtroende C, ikke bun- den ved sit Løfte. Til Beskyttelse af den

godtroende Medkontrahtent har man imid- lertid i § 29, 2det Stykke opstillet en Reklamationsregel. Der synes vel ikke som sket i flere fremmede Love, saa- ledes code civil Art. 1304, den tyske bor- gerlige Lovbog § 124 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 31, at være tilstrækkelig Grund til i al Al- mindelighed at paalægge den tvungne at reklamere i Anledning af Tvangen inden visse Frister efter dens Ophør. Den i Praksis fastslaaede Fortolkning af Reglen i Danske Lov 5—1—4 om Vedersigelse til Tinge, hvorefter denne Bestemmelse, der er formuleret som en Reklamationsregel, des- uagtet er forstaaet som en Bevisregel, op- lyser, at der ikke er fundet Trang til nogen almindelig Reklamationsregel. Derimod findes det stemmende med Billighed, at den tvungne skal reklamere overfor den godtroende Medkontrahtent, naar Tvangen er ophørt. I Overensstemmelse hermed er det derfor fastsat, at naar Tvangen er ud- øvet af Tredjemand, og den, til hvem Er- klæringen er afgivet, var i god Tro, maa den tvungne, hvis han overfor den god- troende Medkontrahtent vil paaberaabe sig Tvangen, give ham Meddelelse derom uden ugrundet Ophold, efter at Tvangen er op- hørt. Unnlader han det, er han bundet ved Erklæringen. Reklamationspligten er kun paalagt den tvungne overfor hans Med- kontrahtent; om Stillingen overfor dennes eventuelle Successorer taler Udkastet lige- saalidt i denne Henseende som iøvrigt, se Bemærkningen ovenfor Sp. 2761 i Indled- ningen til 3dje Kapitel. Med Hensyn til den nærmere Forstaaelse af Udtrykkene „god Tro“ og „give Meddelelse“ henvises til Udkastets §§ 41 og 42 og det derved bemærkede. Reklamationsreglen i § 29, 2det Stykke synes at maatte finde analo- gisk Anvendelse paa mekanisk Tvang, saa- ledes at den paa denne Maade tvungne har en lignende Forpligtelse til at reklame- re overfor den godtroende Medkon- trahtent.

Angaaende anden kompulsiv Tvang end den i § 29 omtalte voldsomme Tvang